

VÉLEMÉNY
a 2010-es
Sanghaji Világkiállítás
Magyar Pavilon Pályázatáról

július vége felé
2008-ban vagyunk
az ötpacsirtában is esik
konokul
most éppen 67 fokos szögben

fürdözik a gyönyörű udvar

a kilenc pályázat tervlapjai
rendezett kötegben
az egyik ablak alatt
habkartonok
triplexek
méretre vágottan

magam vagyok
a tervekkel
kíváncsi izgatottsággal
emelem asztalra
lapozom végig
mind a kilencet
ahogyan következnek
sorban

minden fontos papírt
végigolvastam már
a kiírást
a zárójelentést
sőt
média-csatornákon
már beleshettem
a négy díjazott tervbe is
de így
a valóságos tervlapokat
leiratokat
böngészve-érintve
az igazi

hátha
a másik ötben
is felfedezek
valamit

mint mindig
most is
van lózung:
„Better City, Better Life”

mint mindig
most is
van honi prekonceptió:
a Gömböc

mint mindig
most is
minimum e kettős elvárásnak
kell megfelelni

legszebbik arcunkat
mutatva a világnak

mégsem tudom
miért
e renyhe érdeklődés
a mindössze
kilenc terv

ráadásul
a zsűri
csupa kiválóság

még egyszer
végiglapozom
a munkákat

elsőre úgy tűnt
a zsűri
precízen húzott
választóvonalat
de most
az én rostámon
kihullik
a hatos pályamű is
a peremfeltételeknek
ennyire fittyet hányó terv
számomra C kategóriás
lehet csak
ráadásul tölem idegen
valamennyi gesztusa

most
mondatok kellenének
a megmaradt háromról

de én csak
egyetlenről kívánok szólni

a kilencesről

mert kongeniális

mert benne
testet ölt a szellem
akár a Gömböcben

mert szerény

mert homogén

mert taktilis

mert meglepő

mert egyszerű
és mégis bonyolult
akár a Gömböc

mert játékos
és meditatív
így egyszerre
mint a Gömböc

mert mindent tud
ami e helyen szükséges
ha nagyon kell
többet is

mert úgy Gömböc
hogyan nem Gömböc

nem eliminál
a külső és belső
egyetlen entitásként
van benne jelen
vagyis
színtiszta építészet
fénnnyel-hanggal-illattal telt
tér

és
borzasztóan neheztelek a zsűrire

mert
nem mert
a kilencesnek
első díjat adni

mert
ajánlásában
bizalmatlanságáról
tett tanúbizonyságot

mert
óvatosságában
a finom tervet
a finom alkotót
prédául vetette
a megbízó kénye-kedvének
és az ilyenkor
mindig felbukkanó
hiénáknak

mert
megágyazott
egy újabb
sevillának
nemzetinek

én ebben
a Lévai-féle erdőben
szeretnék
sétára indulni
Shaghajban

s nem egy másikban

2008 júliusa

Mátrai Péter
építész